10/10/2022

Ο Μητροπολίτης Αργολίδος Νεκτάριος μιλάει για τον όσιο Γέροντα π. Αθανάσιο Χαμακιώτη στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…»

/ Ενορίες

Στο «**Ενοριακό Αρχονταρίκι**» του **Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς** και στο πλαίσιο του προγράμματος «**ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…**», την Κυριακή 9 Οκτωβρίου, ο Πρωτοπρεσβύτερος π. **Σπυρίδων Βασιλάκος**, Θεολόγος, Διευθυντής του Ραδιοφωνικού Σταθμού «Βοιωτική Εκκλησία», φιλοξένησε τον Σεβασμιώτατο **Μητροπολίτη Αργολίδος κ. Νεκτάριο,** σε μια συζήτηση αφιερωμένη στον **όσιο Ιερομόναχο π. Αθανάσιο Χαμακιώτη**, με θέμα « **Εγένετο άνθρωπος απεσταλμένος παρά Θεού**».

«Οι άνθρωποι πολλές φορές τον άκουγαν να κλαίει και να σταματάει την θεία Λειτουργία και περίμεναν μέχρι να μπορεί να συνεχίσει, ενώ υπάρχουν άνθρωποι που τον έβλεπαν να μην πατάει στη γη»

είπε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Μία συνάντηση – μαρτυρία του Σεβασμιωτάτου, για όλα όσα άκουσε από τα παιδικά του χρόνια, για μια μεγάλη οσιακή μορφή. Ο Σεβασμιώτατος έζησε στις γειτονιές που έδρασε ποιμαντικά ο όσιος γέροντας, γνώρισε ανθρώπους που ωφελήθηκαν από την ασκητική και λειτουργική ζωή του και κυρίως τράφηκαν πνευματικά από το πετραχήλι του και έχει συγγράψει, ήδη από το 1997, βιβλίο με τον βίο του.

Ο Όσιος Ιερομόναχος π. Αθανάσιος Χαμακιώτης

Ο π. Αθανάσιος, βρέθηκε στην Αθήνα ακολουθώντας τον δρόμο του θελήματος του Θεού. Γεννήθηκε το 1891 σε ένα μικρό ορεινό χωριό της περιοχής των Καλαβρύτων, την Τουρλάδα, από ευσεβείς γονείς, που του έδωσαν εκκλησιαστική παιδεία.

Μεγάλος πνευματικός σταθμός της ζωής του π. Αθανασίου, ήταν το **μοναστήρι της Αγίας Λαύρας**, όπου σε ηλικία **16 ετών** εγκαταβίωσε και παρέμεινε εκεί 25 χρόνια, ενώ σπούδασε στην ιερατική σχολή της Άρτας.

Χειροτονήθηκε **Διάκονος** και **Ιερέας**, αργότερα ανέλαβε και το λειτούργημα του Πνευματικού και υπηρέτησε για ένα χρόνο κοντά στον Μητροπολίτη Καλαβρύτων Τιμόθεο, στα γραφεία της Μητρόπολης, επιστρέφοντας ξανά στο μοναστήρι.

Ο μακαριστός Μητροπολίτης είχε καταλάβει, από τότε, την αγιότητα του, κάτι που είχε δηλώσει στον μακαριστό **Μητροπολίτη Αργολίδος** και αργότερα **Πειραιώς Χρυσόστομο**, με τον οποίον είχε συνδεθεί ο π. Αθανάσιος. Μάλιστα, ο **μακαριστός Μητροπολίτης Πειραιώς**, δημιούργησε μία πνευματική σχέση με τον π. Αθανάσιο και πήγαινε πολύ ταπεινά και εξομολογούνταν στον Γέροντα, με συντριβή και μετάνοια.

Έρχεται στην Αθήνα, όπου γνωρίζει τον π. **Ιερώνυμο Σιμωνοπετρίτη** στο **Μετόχι της Αναλήψεως στον Βύρωνα**, και ο **Μητροπολίτης Αττικής Ιάκωβος** τον τοποθετεί στο **Βιλιαρί** της Μάνδρας, όπου διακονεί στο Παρεκκλήσιο της **Μεταμορφώσεως του Σωτήρος,**

ενώ μετά από ενάμισι χρόνο, το **1936**, τον μετέθεσε στην **Παναγία τη Νερατζιώτισσα** στο Μαρούσι. «Αυτό το μικρό εκκλησάκι, έγινε το κέντρο της πνευματικής ζωής του Αμαρουσίου. Με το έργο του ξύπνησε συνειδήσεις κι πολλοί άνθρωποι ήρθαν κοντά στον Θεό, ενώ είναι χαρακτηριστικό ότι από το Μαρούσι προέρχονται πολλοί Μοναχοί, Ιερείς και Επίσκοποι».

Ο π. Αθανάσιος, όπως και ο **όσιος Γέροντας Ιερώνυμος Σιμωνοπετρίτης**, ήταν εκείνοι που έβαλαν τους ανθρώπους στο μυστήριο της εξομολογήσεως, που εκείνη την εποχή ήταν άγνωστο ή αντιμετωπίζονταν επιδερμικά. Ήταν εκείνοι που αναγέννησαν την Αθήνα, όσον αφορά την εξομολόγηση και την λειτουργική ζωή.

Ο π. Αθανάσιος διέπρεψε ως πνευματικός, εξομολογούσε ώρες ολόκληρες, χωρίς να διώχνει ποτέ κανέναν, και πάντοτε με πολύ αγάπη, καλοσύνη και ποιμαντική φροντίδα αντιμετώπιζε τους ανθρώπους.

Ένας από τους ανθρώπους που τον γνώρισε, τον αγάπησε και τον διακόνησε πολύ, ήταν η θεία του Σεβασμιωτάτου, **Χριστίνα**, έναν άνθρωπο στον οποίον έβλεπε κανείς στοιχεία οσιότητας, όπως αυτά που διδάχθηκε, έζησε και έμαθε κοντά στον όσιο Αθανάσιο. Μέχρι τα βαθιά της γεράματα ήταν χαρούμενη, είχε πραγματικά την χαρά του Θεού και παρά τους πόνους της, δεν ήταν ποτέ θλιμμένη, ενώ ήταν άνθρωπος της ελεημοσύνης, όπως και ό π. Αθανάσιος.

Ο όσιος Γέροντας, ερχόμενος στην **Αθήνα** από το **μοναστήρι της Λαύρα**ς, τον ρυθμό, την ησυχία, το πρόγραμμα και το κλίμα του μοναστηριού, δεν τα ξέχασε, όπως άλλωστε συνέβη και με τους οσίους Πορφύριο και Ιερώνυμο, που ήρθαν από το Άγιο Όρος. Δεν επηρεάστηκαν από το κλίμα στο οποίο ζούσαν, αλλά το επηρέασαν με όλη εκείνη την πνευματική ατμόσφαιρα που πήραν από τα μοναχικά τους χρόνια, ο καθένας στη μονή της μετανοίας του.

Η **Νερατζιώτισσα** ήταν ένα λειτουργικό κέντρο και όπου ο π. Αθανάσιος έκανε καθημερινά τις ακολουθίες, χωρίς υπερβολές και χωρίς να κουράζει τους ανθρώπους. Όταν λειτουργούσε ήταν μια μυσταγωγία, διάβαζε εκφώνως όλες τις ευχές και όπως περιέγραψε ο Σεβασμιώτατος, «οι άνθρωποι πολλές φορές τον άκουγαν να κλαίει και να σταματάει την θεία Λειτουργία και περίμεναν μέχρι να μπορεί να συνεχίσει, ενώ υπάρχουν άνθρωποι που τον έβλεπαν να μην πατάει στη γη. Ο αείμνηστος **Φώτης Κόντογλου**, έλεγε μάλιστα ότι, μία Λειτουργία του π. Αθανασίου, ισοδυναμεί με μία μετάγγιση αίματος».

Τα λόγια του, ήταν πάντα λόγια καρδιάς και εμπειρίας, τονίζοντας πάντα δύο πράγματα, την μετάνοια και την ελεημοσύνη. Πολλοί άνθρωποι ωφελήθηκαν απλώς με να βρεθούν κοντά του σε ώρα ακολουθίας και αυτό ήταν το δυνατότερο

κήρυγμα.

Ο σεβασμός του απέναντι στην Εκκλησία και τον Επίσκοπο, ήταν απέραντος. Κρατήθηκε σε αυτήν ενότητα και προσπάθησε να κρατήσει στην ενότητα αυτή και τον λαό του Θεού. Η ποιμαντική του γινόταν στις γειτονιές και σχεδόν καθημερινά πήγαινε με τα πόδια και με δύο βαριές βαλίτσες, στα Μελίσσια, για να επισκεφθεί τους φυματικούς και να τους δώσει τρόφιμα. Είχε πάντα μαζί του το πετραχείλι, αν ήθελε κάποιος να εξομολογηθεί, ενώ έπαιρνε τα ρούχα τους, και τα πήγαινε στο σπίτι του να τα πλύνει στην σκάφη, να τα σιδερώσει ο ίδιος και τους τα επέστρεφε.

«Πήγαινε ακόμη νύχτα, εν κρυπτώ, και διακονούσε παράλυτους που δεν είχαν κάποιον να τους περιποιηθεί. Και είναι αμέτρητα τα περιστατικά, όπου διένυε αποστάσεις με τα πόδια και κάτω από αντίξοες καιρικές συνθήκες, για να δώσει σε πεινασμένους ανθρώπους, δύο φέτες ψωμί.»

Εκατοντάδες άνθρωποι εξομολογούνταν στον π. Αθανάσιο, με πολλά θέματα και πολύ σκοτάδι στην ψυχή τους, αλλά εκείνος είχε την γλυκύτητα, την τρυφερότητα, την υπομονή, την πατρότητα και την προσευχή, και κατάφερνε αυτούς τους ανθρώπους να τους αναπαύσει, να τους παρηγορήσει και να τους θεραπεύσει.

Είναι πολύ σημαντικό και αξιοθαύμαστο, όπως το τόνισε ο Σεβασμιώτατος, ότι **«ο όσιος Γέροντας δεν έκανε οπαδούς. Φοβόταν πολύ την υπερηφάνεια, έλεγε ότι η ταπείνωση είναι η μεγαλύτερη αρετή και ήταν πολύ ευγενής άνθρωπος».**

Μεγάλα κεφάλαια της ζωής του π. Αθανασίου, είναι το Ησυχαστήριο « **Παναγία η Φανερωμένη**» που ιδρύεται με θαυμαστό τρόπο τα τελευταία χρόνια της ζωής του στην **Ροδόπολη**, αλλά και η κοίμηση του, στις **17 Αυγούστου 1967** , για την οποία υπάρχουν περιστατικά που συγκλονίζουν, ζώντας υπερκόσμιες καταστάσεις. «Η κοίμηση του είναι ένα ένδοξο γεγονός, γιατί εκεί πραγματικά βλέπει κανείς την απουσία του θανάτου και την δόξα του Θεού και την ευωδία της αναστάσεως.»

Όπως μάλιστα ανέφερε ο Σεβασμιώτατος, λίγο πριν ολοκληρωθεί η συνάντηση, όταν έγινε η ανακομιδή των λειψάνων του, το 2014, τα λείψανα του ευωδίαζαν και η ευωδία τους ήταν διάχυτη παντού.

Να σημειωθεί πως έχουν γίνει όλες οι απαραίτητες ενέργειες, προς την **Ιερά Σύνοδο της Εκκλησίας της Ελλάδος** και το **Οικουμενικό Πατριαρχεί**ο, προκειμένου να αγιοκαταταχθεί και να αναγραφεί το όνομα του π. Αθανασίου στις επίσημες Αγιολογικές Δέλτους της Ορθοδόξου Εκκλησίας, κάτι που αναμένεται σύντομα.

Η εκδήλωση μεταδόθηκε από το κανάλι του «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…» στο YouTube.